

BOTOX

Colofon

ISBN: 978 94 6365 143 1

Eerste druk 2019

© 2019, Daan Fousert

Email: fousert@gmail.com

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto omslag: de grauwe franjepoot gefotografeerd door Rijn Bécude.

www.becude-fotografie.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

BOTOX

Een Caitlin-avontuur

DAAN FOUSERT

Caitlin Dern, hoofdinspecteur van de recherche in Brighton, was haar hotel in Yarmouth op het eiland Wight uitgelopen. Die dag had ze besloten met een wandeling te beginnen en langs de haven en de monding van de beek richting het bos te wandelen. Ze keek uit over het brede water van de monding van de rivier Yar die voor haar lag. Ze stak de weg over, liep twee treden naar beneden, langs het gebouw van de zeilvereniging, richting het bos. Ze stopte even bij de oude watermolen die aan het voetpad lag en zag dat er een expositieruimte in was gevestigd. Ze wilde er even naar binnen gaan, maar zag dat het gesloten was en wandelde verder. Ze volgde het pad richting het bos, zich afvragend waar ze uit zou komen.

Een kleine honderd meter van het bos verwijderd, hoorde ze een vreselijk krijsen. Vogels vlogen op en begonnen te roepen. Het gegil en geroep bleef aanhouden en Caitlin versnelde haar pas naar het bos. Dit geluid betekende maar één ding: onheil. Ze zette het op een drafje en zag een gebarende en schreeuwende vrouw op haar afkomen.

“Help! Help!”, riep ze, gevolgd door hysterisch gegil. De vrouw vloog recht op haar af en stortte zich in haar armen.

“Politie! Help!”, riep de vrouw nog eens. Caitlin pakte haar bij de bovenarmen en probeerde haar tot rust te manen.

“Ik ben de politie. Wat is er aan de hand?”

De vrouw draaide zich om en wees richting het bos.

“George, hij is ... hij is dood!”

“Waar is George, waar heeft u hem gevonden?” Wederom schudde ze de vrouw bij haar armen en het begon erop te lijken dat ze over het punt van haar histerie begon te raken.

“Wat is er aan de hand en wie is George?”

“Politie?”, kreunde de vrouw nog eens en nadat Caitlin haar

wederom had gezegd dat zij politie was, kwam ze bij zinnen.

“George, hij is dood. In de hut!”

Toen ze dat zei, wees de vrouw richting het bos.

“Ik ga erheen. Is het ver van hier?”

“Nee, het is vlakbij. Op het pad rechts aanhouden en dan loopt u ertegenaan.”

“Prima.” Caitlin overwoog wat ze moest doen.

“Wie bent u?”, vroeg ze.

“Ik ben Mary ... Mary Patterson, van de oude molen.”

‘Oké, Mary, ik ben Caitlin Dern van de politie in Brighton. Ik ga naar de hut. Ga zo snel mogelijk naar het politiebureau in Yarmouth en vertel daar wat u heeft gezien. Zeg dat ik er ben en laat hen zo snel mogelijk komen. Ik blijf daar tot er versterking komt. Heb je dat begrepen?’

Mary keek haar aan, duidelijk opgelucht dat ze er niet meer alleen voor stond.

“Ga je naar George?”

“Ja, en jij gaat naar het bureau. Dat is vlakbij en vraag hen direct te komen. Vertel dat er een dode ligt! Sterkte.”

Mary keerde zich abrupt om en zette het op een lopen richting Yarmouth. Caitlin schatte in dat ze tien minuten nodig zou hebben en dat het dan nog een klein halfuur zou duren voor er hulp kwam. Ze rende naar de hut, die ze dankzij de aanwijzing van Mary heel makkelijk vond. Ze nam de plek in zich op en keek om zich heen. Het was een automatische. Ze zag niets bijzonders, behalve dan een open deur van de hut, die ze voorzichtig binnen ging. Daar lag, of beter hing, een man halverwege de bank. Zijn ogen waren wijdgeopend. Ze bekeek de plek zonder iets aan te raken. Op de bank lagen allerlei spullen en bij het luik, dat zicht gaf op het water, stond een fotoestel op statief, gericht op het water. Duidelijk een vogelaar, was haar eerste ingeving. Ze kon niets doen, alleen kijken en de plek in zich opnemen. Ze

raakte niets aan, want dit was niet haar terrein en ze moest het overlaten aan de politie ter plekke. Ze liep de hut weer uit en bleef bij de ingang staan. Op die manier kon ze de hut en de omgeving in de gaten houden.

2

Zaterdags daarvoor had Caitlin halverwege de dag de veerboot van Portsmouth naar Fishbourne op het eiland Wight genomen. Ze had geen haast om met haar weekje vakantie te beginnen. In feite was het geen echte vakantie, eerder een weekje rust en afstand. Na de aanslag die op haar was gepleegd en haar aantreden als hoofdinspecteur, had ze geen gelegenheid gehad al die emoties te verwerken. De eerste maanden van haar nieuwe baan waren uitdagend en enerverend. Caitlin was een pragmatisch ingesteld mens: ze dacht in snelle oplossingen en was altijd gericht was op actie. Toen ze deze baan van Eliot Rubenzahl, haar voorganger, overnam, had ze geen idee van de bureaucratische politiek die daarbij kwam kijken. Het basale recherchewerk lag haar prima. Nu kwam ze terecht in een wereld van vergaderingen, afspraken en papier. Op enig moment realiseerde zij zich dat het kiezen was: of zij ging voor het politiewerk of voor de bureaucratie.

In haar gesprekken met Eliot, met wie ze sinds de aanslag een relatie had, vroeg ze hem menigmaal hoe hij het had volgehouden en nog steeds volhield in zo'n sfeer te kunnen werken. "Je raakt eraan gewend, liefste. Het is een kwestie van leren hoe je ermee om moet gaan. Nog belangrijker is aan te geven wat je wel wilt en wat niet. Belangrijk is dat jij duidelijk bent over hoe jij deze functie wilt invullen: vanachter je bureau of vanuit het veld."

Hij had dit niet tegen dovemansoren gezegd want de vol-

gende dag was ze naar Simon Parkins, haar commissaris in Brighton, gelopen en had duidelijk gemaakt wat zij wilde.

“Een hoofdinspecteur kan alleen maar effectief zijn team leiden als dat in het veld en op het operationele vlak gebeurt. Ik heb geen probleem met rapporten en vergaderingen, mits ze niet meer dan een halve dag van de week tijd van mij vergen. Als jij echter een vergadertijger en papiervreter wilt, dan is dat jouw keus. In dat geval geef ik je graag de functie terug en pak ik mijn oude positie van inspecteur weer op. Daar ligt mijn hart, niet in de rest.”

Hij had haar verbouwereerd aangekeken en wilde iets zeggen. Ze liet hem geen kans en ging verder.

“Misschien is het handig er eerst over na te denken. Het is jouw organisatie en die richt je in zoals jij wilt. En ik heb er geen enkel probleem mee terug te gaan naar mijn oude functie, inclusief mijn oude salaris.”

Een dag later was hij er bij haar op teruggekomen en had aangegeven dat hij erover had gedacht.

“Caitlin, ik ken je nu lang genoeg om te weten dat jij de juiste persoon bent voor die job. Als geen ander weet jij je team te motiveren en de slagkracht van je team is alleen maar beter geworden. Dus ik kies voor jou op die baan en zal niet van je verlangen dat je meer dan een halve dag van je werktijd besteed aan vergaderen en papier. Maar iemand moet het papierwerk en analysewerk doen, dus daarom daag ik je uit iemand van je team of iemand van buiten aan te nemen om dat voor je te doen. Dan krijg ik wat ik nodig heb en wat er van mij verlangd wordt en jij kunt je op het operationele stuk richten.”

Ze hadden elkaar aangekeken. Simon was een onpeilbare man. Eliot had al meerdere malen aangegeven dat het lastig is om met hem te werken, omdat hij nooit duidelijk is en je altijd de indruk hebt dat hij meer met politiek bezig is dan

met het werk. Caitlin vond hem op het moment van zijn boodschap meer dan duidelijk.

Er verscheen een vage glimlach rond haar mond, die hij met een even vage glimlach beantwoordde.

“Dan hebben we een deal, Simon. Ik zoek eerst intern naar die persoon en anders extern. Je zult er geen spijt van krijgen.”

Imogen Sadler, haar rechterhand, opvolgster en vriendin, had gelachen toen ze het haar vertelde.

“Wat heb jij toch dat je iedereen naar je hand kunt zetten?”

“Ik weet het niet, Imogen”, en ze vertelde wat ze tegen Simon had gezegd en dat dit zijn reactie was.

“Zou hij bang zijn voor Eliot?”

Eliot Rubenzahl was gepromoveerd tot districtcommissaris. Daarmee was hij Simon Parkins' baas geworden. Eliot en Caitlin kregen een relatie na zijn vertrek. Er broeide al iets ten tijde van hun samenwerking, maar beiden vonden het niet gepast daar iets mee te doen. Toen Eliot vertrok, ontstond die ruimte wel. Eliot en Caitlin hadden er geen probleem mee als het bekend zou worden. Tegelijkertijd besloten ze ook het niet aan de grote klok te hangen. Imogen was de enige die wist hoe het zat. Zij sprak er niet over.

“Het is niet aan mij dat rond te tetteren en als ze er bij mij naar vragen, dan verwijs ik ze door naar jou.”

Dat was haar reactie en tot op dat moment was het verder niet bekend.

“Ik weet niet of hij bang is voor Eliot. Denk het niet. Daarbij heeft hij geen weet van Eliot en mij. Ik zie hem er ook niet voor aan om Eliot te willen *pleasen*. Als je het mij vraagt, heeft hij een pragmatische keus gemaakt.”

Met Imogen was ze er snel uit, omdat ze beiden aan dezelfde persoon dachten om die bureautaken van Caitlin over te ne-

men: Brook Stanfield. Brook was een ambitieuze en analytische onderzoeker. Bij eerdere zaken had zij al aangegeven een grotere rol te willen spelen. Ze hield ervan dingen uit te zoeken en was daarnaast perfect in het opbouwen en bijhouden van dossiers. Dat laatste was een handicap voor velen in het team. Iedereen deed het, echter wel met de nodige tegenzin. Caitlin zag het belang en de noodzaak ervan in, omdat een goed dossier bepalend was voor een veroordeling. Van al haar teamleden scheen Brook er lol in te hebben dat goed en gedreven te doen. Menigmaal had ze Caitlin aangeboden dit van haar over te nemen.

Brook had onmiddellijk ja gezegd op dit aanbod. Ze zag hierin duidelijk Caitlins erkenning voor al haar werk en het gaf haar een speciale status.

“Je bent mijn rechterhand, Brook, en mijn administratieve geweten. Jij zorgt dat alles op orde is en zit ook de anderen achter hun broek om te zorgen dat data kloppen en analyses zorgvuldig worden gemaakt en gedocumenteerd. Ook mag je mij en de anderen alert houden op ontbrekende gegevens en openstaande vragen. Wees maar de advocaat van de duivel. Belangrijkste is dat je dagelijks Simon Parkins op de hoogte houdt van de stand van zaken en het verloop van de diverse onderzoeken, zodat hij geen lacune heeft in informatie en geen flater slaat als hij zijn superieuren moet informeren.”

Brook verstond de kunst van overleg en toen zij een paar weken functioneel was in deze baan, ontving Caitlin een compliment van Simon dat ze dit probleem naar zijn volste tevredenheid had opgepakt en dat het wellicht navolging zou verdienen bij andere teams.

“Op deze manier sta ik nooit voor verrassingen en het grote voordeel is het feit dat er altijd iemand binnen is die mij kan informeren.”

Eliot had er smakelijk om gelachen en Caitlin gecomplimenteerd voor haar slimheid.

“Ik wou dat ik dat destijds had bedacht in plaats van zelf al die papier- en vergadertoestanden over me heen te krijgen.”

Toen haar team eenmaal liep zoals zij dat beoogd had en ze een paar kleinere zaken snel had opgelost, voelde Caitlin de behoefte er even afstand van te nemen.

Haar argument was dat als alles door zou gaan zoals ze dacht dat het moest, ze de juiste beslissingen had genomen. Ze besloot een weekje te wandelen op Wight.

“Genoeg in de buurt mocht het fout gaan en toch ver genoeg om even afstand te kunnen nemen.”

Ze had nog wel geprobeerd Eliot te overtuigen met haar mee te gaan, maar hij kon zich onmogelijk vrijmaken.

“Dat ik je zo’n mooi team heb nagelaten, wil niet zeggen dat ik in zo’n mooi team ben terechtgekomen. Ik heb wel iets meer tijd nodig om een en ander naar mijn hand te zetten, dus nu een week weg zou een terugval betekenen.”

Hij had zich regelmatig uitgelaten in hun gesprekken over de staat waarin zijn nieuwe team verkeerde.

“Het is uitgegroeid tot een anarchistisch zootje, dat geen leiding gewend is en maar doet wat hen behaagt. Wat mijn voorganger ook heeft gedaan, leiding heeft hij nooit gegeven, laat staan duidelijkheid over de taakstelling van het team en de toegevoegde waarde van ieder teamlid.”

Even had Caitlin gespeeld met de gedachte om later een weekje weg te gaan. Daar wilde hij niets van weten.

“Je hebt er zin in en het zal je goed doen. Dus ga nu maar. Je kunt toch wel een weekje zonder mij?”

“Ik kan je geen dag missen, dat weet je toch? Dat neemt niet weg dat ik wel ga. Het zal me goed doen.”

Glimlachend beklom ze de trap naar het passagiersdek om van daaruit de overtocht te beleven. Ze was ooit eens met haar ouders op Wight geweest, toch kon ze zich daar niet veel meer van herinneren. Het was rustig aan boord, duidelijk het begin van het seizoen. Er waren nog niet veel passagiers, behalve dan de gebruikelijke bewoners en het vrachtverkeer. Ze stelde zich voor hoe het zou zijn op Wight te wonen, maar toen ze beseftte dat de overtocht nog geen drie kwartier duurde, zag ze in dat het makkelijk te doen was.

De ontscheping in Fishbourne verliep voorspoedig en voor ze het wist zat ze alweer in haar auto op de A3054 richting Newport, de hoofdplaats van Wight. Ze had, op aanraden van Eliot, een kamer geboekt in het St. George Hotel in Yarmouth.

“Een leuk havenplaats en het hotel ligt praktisch naast de veerboot naar Lymington. Het is een heel leuk plaatsje met goede uitvalmogelijkheden naar de rest van het eiland. Bovendien kun je daar prachtige wandelingen maken.”

Ze verheugde zich op dit weekje alleen zijn. Diep in haar hart was Caitlin een zelfstandige vrouw die van haar onafhankelijkheid hield en die haar vrijheid koesterde als een groot goed. De weersvooruitzichten waren stabiel: een mooi rustig voorjaar, overwegend droog, zonnig en aangename temperaturen.

Toen ze Yarmouth binnenreed en het kleine plaatsje bekeek, voelde ze dat ze er goed aan had gedaan Eliots advies op te volgen. Het was een leuke havenplaats aan de monding van de Yar. Er was veel bedrijvigheid vanwege de regelmatige veerdienst van daaruit naar Lymington en ook vanwege een uitgebreide jachthaven. Hotel St. George, gelegen naast de haven en het oude kasteel, had haar een kamer gegeven aan de achterkant, waar ze uitzicht had over de haven, de veerboot, het water en de tuin. Ze opende haar ramen, snoof de

lucht van het water op en verheugde zich op haar verblijf. Ze stuurde een appje naar Eliot met de boodschap dat hij een goede keus voor haar had gemaakt en dat ze blij was hier te zijn. Hij reageerde bijna onmiddellijk met de boodschap lekker te genieten en dat ze vanavond elkaar zouden bellen of met elkaar zouden skypen.

Nadat ze haar koffer had uitgepakt, verliet ze haar kamer en ging het stadje in. Op het marktpleintje zag ze allemaal lantaarnpaalposters waarop aangekondigd stond dat de schrijver Nat Fulden aanstaande zondag om vier uur zijn nieuwste vogelboek zou presenteren in de grote zaal van het St. George Hotel. In de hal van het hotel had ze zijn naam ook al gezien op een aanplakbiljet. Waarschijnlijk een lokale bekendheid, bedacht ze. Ze was niet zo'n lezer en had ook niet echt belangstelling voor vogels, laat staan vogelboeken, dus besloot ze dat ze de drukte die dat zou geven wilde vermijden en nam zich voor die middag een tochtje over het eiland te maken. The Needles leek haar wel een goede bestemming, met name de wandeling langs de krijtrotsen. Ze stak het marktpleintje over naast haar hotel en wandelde, langs het Gossips Cafe, de lange houten pier op. Ze glimlachte om de naam van het café en vroeg zich af wat er zoal te roddelen viel in een plaatsje als dit. Het was relatief stil, ondanks het feit dat het zaterdag was. Ze realiseerde zich dat dit ook een dag van wisseling was: vertrekkende en komende toeristen, die eerst even hun plekje moesten vinden voordat ze tijd hadden rond te struinen. De volgende dag zou het zeker drukker zijn, omdat de voorjaarsantiekmarkt die dag plaatsvond. Ze bedacht zich dat ze geluk had en keek ernaar uit zondagmorgen langs de kraampjes te slenteren in de hoop dat ze iets moois zou vinden. Ze liep het marktplein over, zag aan haar rechterhand het politiebureau en aan de overkant Buggles Coaching Inn en besloot daar een biertje te

nemen. Het was een grote pub waar in allerlei hoekjes kleine groepjes mensen zaten. De man achter de tap, ze bedacht dat hij de eigenaar moest zijn, keek haar vermoeid aan zonder haar een groet waardig te achten. Ze bestelde een pint bitter. Ze was niet zo'n bierdrinker, maar op de een of andere manier hoorde een glas bitter bier bij het gevoel van vrij zijn en genieten. Ze ging zitten aan een tafeltje in de kleine erker aan de voorkant van het hotel dat bij de pub hoorde met zicht op het plein en keek om zich heen. Het was duidelijk dat de lokale bevolking, die aan de toog de plaatselijke nieuwtjes aan het uitwisselen was, gewend was aan toeristen. Er werd niet naar haar gekeken en dat vond ze ook wel fijn. Zo kon ze onopgemerkt zichzelf zijn, precies waar ze behoefte aan had.

3

George Farborough, een fanatiek vogelaar uit Brighton, had precies een week voor de aankomst van Caitlin dezelfde reis gemaakt. Het had heel wat voeten in de aarde gehad weg te komen van zijn thuissituatie. George was columnist bij de *Brighton Independent*, een dagblad met een grote oplage. Zijn specialisatie was ornithologie of vogelkunde. Al jaren schreef hij vele artikelen over allerlei soorten vogels, waarbij hij zich ook niet schaamde voor zijn humoristische vergelijkingen tussen vogels en mensen. George was een redelijk bekend figuur, wat wil zeggen dat velen zijn naam kenden, maar bijna niemand hem zou kunnen beschrijven. Men kende hem door zijn artikelen en niet van zijn openbare leven. Ondanks zijn gevoel voor humor in zijn columns beschreven degenen die hem wel persoonlijk kenden hem als een saai en teruggetrokken man.

Een klein jaar geleden was hij met zijn hoofdredacteur van

de krant overeengekomen om zijn regelmatige artikelen om te zetten naar een wekelijkse column in de zaterdageditie, over zeldzame vogels. Zijn doel was tweeledig. Op de eerste plaats de columns. Hij zou deze niet alleen wetenschappelijk benaderen, want dat zou te saai worden. Hij wilde ze vooral beschrijven vanuit de positie waaruit hij ze waarnam. En die uitdaging werd nog een beetje groter aangezien hij alleen vogels wilde beschrijven die hij zelf had gezien en gefotografeerd en vogels in het zuidelijk deel van Engeland. Zijn tweede doel was om deze columns uiteindelijk te binden in een boekwerk en uit te geven. De Engelsen waren gek op vogels en vogelboeken en zijn uitgever was meer dan bereid om dit boek uit te geven.

Aanvankelijk leek dit een makkelijke opgave. Als vogelaar had hij al veel vogels waargenomen en vastgelegd. Daar zaten ook vogels bij die aan de criteria van de columns voldeden en hij had nog op het netvlies staan hoe en waar hij deze had waargenomen. Hij had voldoende materiaal voor de eerste maanden van zijn schrijverij, maar zag zich genoodzaakt toch regelmatig op pad te gaan op zoek naar juist die ene vogel die zich zelden vertoonde. Het gevolg van deze actie was dat hij, zodra hij een tip kreeg via andere vogelaars dat er weer een bijzonder exemplaar in de buurt was, onmiddellijk zijn reistas pakte en soms voor dagen verdween. Ofschoon zijn vrouw wel gewend was aan zijn tochten en een vluchtig afscheid, vond ze dat hij het te bont maakte en meer 'onderweg dan thuis' was. Daarbij kwam dat ze achterdochtig van aard was en zich afvroeg waarom hij met grote regelmaat naar Wight vertrok. George had zijn best gedaan uit te leggen dat juist Wight de plek was voor het spotten van zeldzame vogels. Het was een eiland, het lag in een warme golfstroom en bood meer dan voldoende ruimte voor trek-

vogels die op de heen- of de terugtocht niet zelden op Wight belandden. Haar achterdocht werd vooral gevoed door het feit dat hij altijd op hetzelfde B&B-adres verbleef, namelijk de Mill Creek Cottage van Mary Patterson, een weduwe van achter in de veertig.

Mary was geboren en getogen op Wight. Vanaf haar studietijd had ze in Oxford gewoond, waar ze haar man had ontmoet. Op enig moment in haar leven werd ze depressief en kreeg ze fysieke kwalen. Na jaren onderzoek en regelmatige arts- en ziekenhuisbezoeken ontdekte een psycholoog dat mogelijk alles werd veroorzaakt door heimwee naar haar geboortegrond. Om te zien of daar een kern van waarheid in zat, besloot ze met haar man gedurende langere tijd naar Wight te gaan, waar ze Mill Creek Cottage huurden. Hun eerste verblijf duurde drie maanden. Mary bleef op het eiland, terwijl haar man wekelijks terugkeerde voor zijn werk in Oxford en alleen de weekends naar Wight kwam. Zijn reistijd bedroeg amper twee uur en dat was geen probleem voor hem. Het bleek een gouden greep. Na verloop van enkele weken krabbelde Mary uit haar depressiviteit en herstelde ze fysiek. Ze besloot eigenhandig van haar antidepressiva af te stappen en stelde vast dat dit heel goed ging. Ook de pillen voor haar fysieke klachten bouwde ze af. Mary was overtuigd van het wonder van Wight en na hun verblijf keerde ook zij terug naar Oxford. Aanvankelijk leek ze volledig hersteld en was ze vrij van klachten. Na een halfjaar manifesteerden deze zich echter weer en schreef de huisarts opnieuw antidepressiva voor. In diezelfde periode kregen ze bericht van de eigenaren van Mill Creek Cottage dat zij dit gingen verkopen. Tijdens haar verblijf had Mary meerdere malen aangegeven belangstelling te hebben voor het huis, dat qua ligging, aan de brede monding van de Thorley

Brook, een schitterend uitzicht bood over de Yar, de jachthaven en Yarmouth. Gedurende de drie maanden van haar eerste verblijf had ze zich helemaal thuis gevoeld en wist ze dat dit haar zielsplek was.

Haar man en zij namen haar klachten serieus en besloten tot aankoop van de cottage. Ze verkochten hun huis in Oxford en kochten daar een kleiner appartement. Ze hadden geen kinderen en dat maakte het betrekkelijk eenvoudig voor Mary zich permanent te vestigen op het eiland. Haar man, werkzaam als rechter bij het gerechtshof in Oxford, bleef gedurende de week in Oxford en in de weekenden in hun huis op Wight. Dat ging goed. Mary herstelde volledig en was voorgoed van haar klachten genezen. Haar man John had geen bezwaar tegen het weekendhuwelijk. Hij was vijftien jaar ouder dan zij en zou met zijn zestigste met pensioen gaan en beiden verheugden zich op een oude dag op Wight. Het lot beschikte anders. Tijdens een zware rechtszaak werd hij getroffen door een hartaanval, die hem onderweg naar het ziekenhuis fataal werd. Hij overleed op 58-jarige leeftijd. Mary was toen 43 jaar.

Na enige tijd van rouw en herbezinning legde ze zich neer bij dit feit. Ze bekeek haar leven tot dan toe en wist één ding zeker, namelijk dat ze het eiland nooit meer zou verlaten, tenzij voor een korte trip naar het vasteland. Ze verkocht het appartement in Oxford en dankzij die verkoop, de uitkering van Johns' levensverzekering en een niet-onaantrekkelijk pensioen had ze voldoende middelen om lang en in rust te kunnen leven en genieten. Dat trok haar minder, omdat ze een actieve vrouw was die graag iets om handen had. Ze had op het eiland nog wel familie. Haar ouders leefden beiden nog en woonden in Cowes, maar een leven met alleen mantelzorg had te weinig uitdaging voor haar. Daarom besloot ze om de oude watermolen naast de cottage te kopen, daar

zelf een etage van te gaan bewonen en de benedenruimte in te richten als een expositieruimte annex galerie. Dat bood kunstenaars van het eiland en ook van het vasteland kans zich daar te presenteren. Omdat ze zo gehecht was aan Mill Creek Cottage richtte ze dat in als een *guesthouse* en liet ze zich registreren bij de diverse agenten en B&B-websites. En sinds dat moment was het huisje grote delen van het jaar verhuurd.

George Farborough was een van haar regelmatig terugkerende gasten. De eerste keer dat hij bij haar kwam, was een kleine vijf jaar geleden en sindsdien wilde hij op geen enkele andere plek verblijven. Ze wist dat hij columnist was en een fanatiek vogelaar. Hij was een makkelijke gast. Stelde geen hoge eisen en was uiterst rustig en netjes. George was vijf jaar ouder dan zij en ze wist dat hij getrouwd was. Zijn vrouw kwam nooit mee en hij sprak ook weinig over haar. Pas tijdens zijn derde verblijf raakten ze met elkaar in gesprek. Hij vertelde haar enthousiast over de vogels die hij had gespot en welke vogels allemaal het eiland aandeden. Het was voor haar een nieuwe wereld. Niet dat ze niets van vogels wist. Ze was als kind hier opgegroeid en haar vader had haar regelmatig meegenomen tijdens wandelingen en haar gewezen op de vogels die hier voorkwamen. Door de verhalen van George begon ze die tijd een beetje te herbeleven. Oude herinneringen kwamen naar boven. Een echte vogelaar zou ze nooit worden.

Naast het feit dat George alles over vogels wist, had hij Engelse literatuur gestudeerd. Hij zat in allerlei genootschappen en commissies. Wat zij heel erg intrigerend vond, was zijn lidmaatschap van de vrijmetselaars, volgens zijn zeggen een internationaal verbreide en regionaal gestructureerde broederschap van mannen die streven naar geestelijke

en morele verheffing, onderlinge waardering en wederzijdse hulp. Hij zou het haar nooit hebben verteld, gaf hij in een gesprek toe, als hij tijdens een van zijn verblijven bij haar niet zijn notitieboek van de vrijmetselaars had laten liggen. Op de omslag stonden een passer en een winkelhaak. Toen hij die reis al was vertrokken, had hij haar, een beetje in paniek, gebeld met de vraag of zij een notitieboek had gevonden. Ze was gaan kijken en had het onder zijn bed aangetroffen en gevraagd of hij wilde dat ze het zou sturen of zou bewaren. Hij had haar gevraagd het vooral niet te versturen, maar te bewaren op een veilige plek. Haar nieuwsgierigheid had het gewonnen van haar bescheidenheid en respect voor andermans goed. Het was zijn ietwat overdreven reactie die haar nieuwsgierig had gemaakt en ze had het boek geopend en erin zitten bladeren. Het waren brieven, notities, bijna hiërogliefen, waar ze de betekenis niet van kende, maar die haar mateloos intrigeerden. Ze zag opdrachten van allerlei aard en afspraken van bijeenkomsten met bijzondere thema's. Ook kwam ze een lijst van namen tegen met allerlei gradaties achter sommige namen of opmerkingen als 'te dom', 'weg', 'de prediker', 'misvormde', 'hypocritische egoïst', 'eliminieren'. Ze begreep er niets van, maar voelde wel een geheimzinnigheid in de teksten die een normaal dagelijks geheim te boven ging. Ze onderdrukte de neiging pagina's te kopiëren. Het leek of zij gestuurd werd dat te doen, terwijl ze heel goed begreep dat zoiets onfatsoenlijk was en de grenzen van het betamelijke zou overschrijden. Haar respect won het van haar nieuwsgierigheid. Ze deed het boek in een grote enveloppe en plakte die dicht, al ware het om hem aan te geven dat ze er niets mee gedaan had. Toen hij de keer daarop bij haar kwam en zij het zo overhandigde, kon ze toch niet nalaten hem te vragen wat voor boek het was.

“Heb je erin gekeken?”

Hij vroeg het krampachtig en met een achterdocht die niet bij zijn persoonlijkheid paste.

“Wat denk je nou van mij, George, dat ik iets wat van mijn gasten is niet zou kunnen eerbiedigen?”

Hij leek gerustgesteld en zij herhaalde de vraag onder het mom dat het een intrigerend teken was en dat het haar aan iets deed denken, maar ze wist niet wat. Toen vertelde hij over zijn lidmaatschap van de vrijmetselaars en dat dit zijn aantekeningenboek was dat hij altijd bij zich droeg en waarin zaken werden vastgelegd de broederschap betreffende. Daarna was hij snel naar de cottage gelopen ten teken dat hij er verder niet over wilde spreken.

Geheel onverwacht had hij Mary vorige week woensdag gebeld met de vraag of het huisje beschikbaar was vanaf zaterdag. Ze had geen huurders tot halverwege de volgende maand. Hij vertelde haar niet te weten hoelang hij zou blijven, maar het zou beslist niet langer dan twee weken zijn. Bij aankomst vertelde hij zijn reden van dit onverwachte bezoek.

“Ik ben getipt dat bij Yarmouth de grauwe franjepoot is gesignaleerd.”

Hij vertelde er niet bij hoe hij die informatie had gekregen, namelijk door het af luisteren van een gesprek tussen een andere vogelaar en een broeder van de loge. In het algemeen zijn vogelaars niet zo mededeelzaam over hun waarnemingen uit angst dat anderen de primeur pakken. En omdat deze man tegen zijn gesprekspartner over de telefoon zei dat hij pas volgende week kon gaan kijken, was George er onmiddellijk ingedoken.

Mary moest hem zo verbouwereerd hebben aangekeken dat hij in de lach was geschoten.